

„FÉLJÉTEK AZ ISTENT, ÉS NÉKI ADJATOK DICSŐSÉGET!” (Jel. 14:7.) SOLI DEO GLORIA!

RADOSTYÁNI SION

A RADOSTYÁNI EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA * XIX. ÉVFOLYAM 1. SZÁM * 2021. FEBRUÁR * SZERKESZTI: VÁRADY ZSOLT

A TARTALOMBÓL: Levél az Olvasóhoz * Igehirdetés – Legyetek szentekké! * A radostyáni ref. egyházközség 2020. évi statisztikája * A kondói ref. egyházközség 2020. évi statisztikája * Füle Lajos: Lehetnél * Kondói krónika, hírek * Kondói Hírnök – Karácsonyeste a kondói templomban * Kárász Izabella: Húsvét * Amikor zárva voltak templomaink * Magyar szemmel: Gyógyíthatatlan lelki sebek I. rész * Radostyáni krónika, hírek

A radostáni presbitérium 2020. július 9-én: Kiss Norbert, Várady Zsolt lelkipásztor, Gál Gyuláné, Papp József, Demeter Csaba, Kós Jenő, Bertók József kurátor, Rácz Jánosné, Gyöngyösi István, Sarkadi István

„ÚGY FÉNYLJÉK A TI VILÁGOSSÁGTOK AZ EMBEREK ELŐTT, HOGY LÁSSÁK A TI JÓ CSELEKEDETEITEKET, ÉS DICSŐÍTSÉK A TI MENNYEI ATYÁTOKAT.

Máté 5:16.

Levél az Olvasóhoz

Február 17-én XV. ciklusának alakuló ülésén a Magyarországi Református Egyház megválasztotta a következő hat évre új vezetőit, Balog Zoltán dunamelléki püspököt és Molnár János tiszántúli főgondnokot. „Mindenki odaadja valamiért az életét, mi erre adtuk; hogy magyar, református keresztyén módon Krisztus igéjét szolgáljuk” – mondta Balog Zoltán jelölti bemutatkozásában. Majd ugyancsak ő székfoglaló beszédében többek között arról is beszélt, hogy „Mutassuk meg a keresztyén hit református, magyar arcát!” „És ne legyünk akadályai az evangélium terjedésének! A lelkiség, a szellemi megerősödés, a stratégia és a pénzügyek területén van fontos tennivalónk.”

Nem ülhetünk ölbetett kézzel, passzív szemlélőként várva, hogy sorsunk, életünk, anyaszentegyházunk élete felvirágozzon. Istentől kapott küldetésünk küzdeni a jóért, a szépért, a nemesért, mindenért, ami egyéni és nemzeti üdvösségünkre szolgál. Ha mi restek vagyunk hirdetni az evangéliumot, majd hirdettetik mások élete által. Istennek van hatalma a kövekből is fiakat támasztani. Aki a református egyház, vagy ahogyan a régiek mondták evangélium szerint megújult egyház keretei között éljük meg keresztyéniségünket, ez arra kötelez bennünket, hogy ne látszat keresztyének, kriptoreformátusok legyünk, hanem Megváltó Jézusunk követésében szolgáló, az Úrban örvendező lelkes tanítványok. S ha imádságban kérjük, adatik onnan felülről erő küzdelmeinkhez. Tartson meg bennünket és áldja meg szolgálatainkat a mindeneknek Ura és teremtője!

Radostyán-Kondó, 2021. böjtből

Várady Zsolt lelkipásztorotok, zsinati tag

„Mert ez az Isten akarata, a ti szentté lételetek...” I. Thessz. 4:3.

Olvasandó még: I. Thessz. 4:1-12.

Kedves Testvéreim! Amikor szentről vagy szentségről hallunk, akkor minden végességtől mentes szellemi és erkölcsi tökéletességre kell gondolnunk. Ezeknek a kifejezéseknek mindig vallásos értelmük van, és Istenre alkalmazva azt jelentik, hogy isteni; földi személyre és dolgokra alkalmazva pedig azt jelentik, hogy a mindennapi közönséges használatból kivont és isteni célra, szolgálatra rendelt dolog jelentéssel bírnak.

Isten akarata a ti szentté lételetek. Azaz ne csak testileg, ne csak a mulandó világ gyorsan tovatűnő jelenségeit látva, csak földi esztendőkből gondolkozva és mérve, pénzen adható és vehető dolgokban számolva, és közben elfelejtkezve az örökkévalóságról, ne így éljetegetek hiábavaló módon és örök reménység nélkül. Isten gyermeke Isten színe előtt él. A Szent jelenlétében. Mindent úgy cselekszik, mint ha nem emberek tetszését várná és keresné, hanem az Úristen dicsőségére tesz mindent, Aki titkon néz és látja minden dolgunkat, és megfizet kinek-kinek, ahogy Ő akarja. Ezért is ne csak a látszatra adjunk, ami emberi tekintetek elé kerül, hanem a szív tisztaságában keressük és tegyük meg akarátát.

Mikor Pheidias az Akropoliszon elhelyezendő Diána szobrot készíttette, sokat dolgozott a koponya hátsó részén. Lehetőleg minden hajszálat külön kívánt bevévni. Egy megfigyelő reászólt, hogy miért fárad és bíbelődik ezzel olyan nagyon, hiszen ez a szobor 100 lábnyi magasságban, egy márványfalnak háttal fog állani és ki fogja valaha is látni, hogy milyen gondot fordított a koponya kidolgozására. A felelet ez volt: „Az istenek látni fogják.” – Végezd becsületesen dolgaidat, még ha senki nem szerezhethet is tudomást róluk.” Úgy, mint aki Isten tetszését keresed és nem emberek elismerését várod.

A továbbiakban Pál apostol részletesebben is kifejti, mit jelent ez az intelem: Isten akarata a ti szentté lételetek. Tisztaság, mert a testetek a Szentlélek temploma. Csak akiknek szívük tiszta, látják meg Őt, ismerik fel akarátát. És csak, akik felismerték, boldogok. Azután beszél az atyafiúi szeretetről. Szeressétek egymást míg együtt vagytok az úton. Arról ismeri meg a világ, hogy Jézus tanítványai vagytok, ha egymást szeretitek. A szeretet a Szeretet Istenének a betöltése.

Légy becsületes, nem hőzöngő, maga-magát mutogató – mondhatnánk – képmutató. Végezzétek tisztességgel, ami rátok bízott. Tőle kért és kapott erővel imádkozzatok és dolgozzatok!

És a kívülvalókkal tisztességesen viselkedjete! Ezekről írt Pál apostol a Nagy Sándor hadvezére és sógora, Cassander által Kr. e. 315-ben alapított és felesége tiszteletére elnevezett Thesszalonikába, amit ma Szalonikinek ismer a világ. Pálnak a keresztyén gyülekezet megalakulása után, amikor az irigykedő zsidók hamis politikai vádaskodásai miatt el kellett hagynia a várost, maga helyett munkatársát, Timótheust küldte vissza. Örömmel hallja, hogy a gyülekezet tagjai az üldöz-

tetések ellenére is ragaszkodnak hitükhöz. Ma Magyarországon nem üldözik a keresztyéneket, de vajon ragaszkodunk hitünkhöz? Mi lenne, ha üldöznének? Pál levelében tovább buzdítja őket 2000 éve, s ma bennünket, itt élő, Isten igéjét hallgató keresztyéneket. Hogy tiszta, szent és feddhetetlen életet éljünk szeretetben, becsületben, tisztességben. Mert ez az Isten akaratja mindnyájunk felől, a mi szentté lételünk. Hogyan lehetséges ez?

Jézust egyszer megkérdezték tanítványai a gazdag ifjúról mondott történet után. Kicsoda üdvözülhet azért? Jézus válasza: ami embernél lehetetlen, lehetséges az Istennél.

A mindenható Isten ma is csodákra tehet késszé és képessé bennünket. Sokszor úgy érezzük, hogy elesettek és gyengék vagyunk. De az Ő ereje kipótolja a mi hiányosságainkat, Lelke erejét adja ma is, nem engedi, hogy ingadozzék az igaz. Akarata nem változott. A miénk, embereké már sokszor. Ő azt akarja ma is, hogy szentté legyünk, azaz dicsőségére éljünk elszakadva a hiábavalóságoktól, a bűnöktől.

Akarata szerint teljen meg életünk értelemmel, élvén áldott és szent életet boldogan, szeretetben, örök dicsőségére! Ámen.

V. Zs.

A radostyáni református egyházközség 2020. évi statisztikája

72 alkalommal volt gyülekezeti **istentisztelet**. Egész évben összesen 390 fi, 698 nő és 85 gyermek vett részt az istentiszteleteken, összesen: 1.173 fő. Egy istentiszteleten átlag: 5 fi, 10 nő, 1 gyermek, összesen: 16 fő/istentisztelet.

Megkereszteltünk 2 leányt, összesen 2 főt: Babos Hanna Reginát és Szabó Emilit. **Konfirmált** 2 fi, 1 leány, összesen 3 fő: Demeter Péter, Tóth Zsombor és Demeter Petra. **Esküvő nem volt az évben.** **Eltemettünk** 4 fit és 6 nőt, összesen 10 főt: Koós Lajosné Buczkó Mária 79 é., Gulyás Lajos 76 é., Demeter Károlyné Juhász Irén 91 é., Gyöngyössi Lászlóné Levora Márta (Sajószentpéteren) 94 é., Hurja Lajos 87 é., Turinczki Gyula 62 é., Nánási László 77 é., Bordás Bertalanné Szilágyi Veron 84 é., Koós Bálintné Király Mária 85 é., Tóth Sándorné Derenkó Erzsébet 97 éves testvéreinket.

Emlékharangzó volt: Várady Józsefnek I. 21., Györfi Gyulának VIII.2., Király Gyulának és feleségének XI.3.

Isten dicsőségére: Név nélkül 20.000.-, Kardos Katalin 5.000.-, Rácz Jánosné 3.000.-, Lukács Lajos 3.000.-, Sarkadi István 10.000.-, Szabó Emili keresztelőjekor családja 10.000.-, Demeter Tibor 5.000.-, Név nélkül 5.000.-, Hurja Zoltán 5.000.-, Györfi Gyuláné 3.000.-, Név nélkül 10.000.-, Molnár Béláné 2.000.-, Goór Gyuláné 10.000.-, Nánási Lászlóné 2.000.-, Szabó Jánosné 2.000.-, id. Kuttor László 5.000.-, Schwaitzer Jánosné 10.000.-, Pingitzer Gábor 5.000.-, Várady Zsolt és családja 50.000.-, **összesen: 165.000.- Ft.**

Úrvacsora 5-ször volt. A szent jegyeket adták böjtre (III. 1.) Pingitzer Zoltánné (13 fi, 14 nő, össz.: 27 fő), húsvétkor nem volt úrvacsora, pünkösdre (V. 31.) Gyöngyösi István (19 fi, 23 nő, össz.: 42 fő), újkenyérre (IX. 6.) Bertók József (11 fi, 11 nő, össz.: 22 fő), újborra (XI. 8.) Pingitzer Zoltánné (12 fi, 12 nő, össz.: 24 fő), karácsonyra Dézsi Attila (13 fi, 12 nő, össz.: 25 fő). 2020-ban úrvacsorázott összesen: 68 fi, 72 nő, 140 fő. Átlagosan: 13,6 fi, 14,4 nő, 28 fő.

Legátus az éven nem volt.

Éves **perselypénz:** 413.200.- ft., alkalmanként: 5.739.-, fejenként: 352.- ft. Éves **egyházfenntartói** járulék: 691.300.- ft., ez alapján 99 egyházfenntartója van a Radostyáni Református Egyházközségnek.

A kondói református egyházközség 2020. évi statisztikája

58 alkalommal volt gyülekezeti **istentisztelet**. Egész évben összesen 128 fi, 608 nő és 48 gyermek vett részt az istentiszteleteken, összesen: 784 fő. Egy istentiszteleten átlag: 2 fi, 10 nő, 1 gyermek, összesen: 13 fő/istentisztelet.

Megkereszteltünk 1 fit és 1 leányt, összesen 2 főt: Sztollár Donátot és Soós Pankát. **Konfirmált** 2 fi, összesen 2 fő: Balázs Szilárd és Varga Bence. **Esküvő nem volt az évben.** **Eltemettünk** 1 fit és 7 nőt, összesen 8 főt: Mátyás Ferencné Kovács Misa Piroska 63 é., Sándor Jánosné Kisgéczi Mária 62 é., id. Szmik Mihály 59 é., Vas Szilvia (Miskolcon) 50 é., Tóth Bertalanné Lang Anita 68 é., Csák Józsefné Üveges Piroska 85 é., Szunyog Miklósné Bertók Jolán 84 é., Tóth Árpád Lajosné Kubinyi Éva (Kazincbarcikán) 87 éves testvéreinket.

Emlékharangszó volt: Bogáti Lajosnének I. 18., Várady Józsefnek I. 21., Bilkay Évának I. 23., Bódi Lászlónak I. 26., Szűcs Juditnak III. 9., Ráski Ferencnek V. 6., Várady Józsefnének V. 25., Almási Károlynak VII. 12., Szűcs Sándornének VII. 19., ifj. Nagy Gyulának VIII. 22., id. Kiss Jánosnak IX. 1., Pócsik Ferencnek IX. 11., Bertók Attilának IX. 27.

Isten dicsőségére: Kántor Zsoltné 2.000.-, Bencs Sándor 5.000.-, Bódi Lászlóné 5.000.-, Pócsik Ferencné 10.000.-, dr. Szász Zsuzsánna 10.000.-, Tresza János 20.000.-, Végső Gyula 5.000.-, Pócsik Ferencné 10.000.-, Almási Károlyné 20.000.-, Antal Gyuláné 10.000.-, Kántor Zsoltné 5.000.-, Kántor Zsoltné 5.000.-, Tózsér Imréné 10.000.-, Gyulai Ferencné 10.000.-, Csák József 10.000.-, Tóth Tibor 5.000.-, Kormos Józsefné 10.000.-, Szunyog Zoltán 20.000.-, Mihály Bálint 7.000.-, Csontos Jánosné 2.000.-, Munkácsi Lajosné 5.000.-, Major Ferencné 2.000.-, Soltész Kálmán 10.000.-, Balogné Tamkó Éva 5.000.-, Tózsér Gyuláné 30.000.-, Kántor Zsoltné 5.000.-, Antal Andrásné 10.000.-, Ráski Zoltánné 2.000.-, Várady Zsolt és családja 50.000.-, **összesen: 300.000.- Ft.**

Úrvacsora 5-ször volt. A szent jegyeket adták böjtre (III. 1.) dr. Szász Zsuzsánna (4 fi, 20 nő, össz.: 24 fő), húsvétkor nem volt úrvacsora, pünkösdre (V. 31.) Tresza János (8 fi, 19 nő, össz.: 27 fő), újkönyvre (IX. 6.) Kántor Zsoltné (4 fi, 14 nő, össz.: 18 fő), újborra (XI. 8.) Balázs István (1 fi, 7 nő, össz.: 8 fő), karácsonyra Soltész Kálmán (2 fi, 12 nő, össz.: 14 fő). 2020-ban úrvacsorázott összesen: 19 fi, 72 nő, 91 fő. Átlagosan: 3,8 fi, 14,4 nő, 18,2 fő.

Legátus az évben nem volt.

Éves **perselypénz:** 285.765.-. alkalmanként: 4.927.-. fejenként: 364.- ft. Éves **egyházfenntartói járuléka:** 855.000.- ft.

SOLI DEO GLORIA!

Füle Lajos (Cegléd, 1925-2015. Vásárosnamény): **LEHETNÉL**

Lehetnél a FÉNY, lehetnél hát világos,
Lehetnél rég „hegyen épített város”,
Amelyet el nem rejthet semmi már.
S ha nem: sötét, üres föld s rom, sivár.

KONDÓI KRÓNICA, HÍREK

Szeretettel hívjuk és várjuk testvéreinket az istentiszteletre vasárnaponként. Március 7-én böjtre az Úr szent asztalát megterítjük és az úri szent vacsorát kiszolgálhatjuk. Erre az alkalomra bűnbánati istentiszteleten készülhetünk szombaton este 4 órai kezdettel a gyülekezeti teremben. Az úrvacsorás istentisztelet a templomban lesz.

Az óvodai hittanórát kedden délelőtt fél 11 órától tartjuk.

Újévi gyülekezet 2019-ben Kondón.

**„ISMÉT MONDA AZÉRT NÉKIK JÉZUS:
BÉKESSÉG NÉKTEK! AMIKÉNT ENGEM
KÜLDÖTT VALA AZ ATYA, ÉN IS
AKKÉPPEN KÜLDELEK TITEKET.”**

János 20:21.

KONDÓI HÍRNÖK

A Kondói Református
Egyházközség lapja
Szerkesztő és kiadó:
Várad Zsolt lelképásztor

HUNGARIA-3775 KONDÓ

Szabadság utca 77. szám

Villámposta:

kondoref@gmail.com

Telefon: +36/48/424-570

+36/30/639-2903

Honlapcímünk:

www.kondo.ref.hu

Megjelenik igény szerint,
de évente legalább egyszer.

Adomány az újságra
példányonként 50 forint.

Lapunknak szánt írásait,
észrevételeiket
a fenti címre kérjük.

XXIX. évfolyam 1. szám

2021. február

„FÉLJÉTEK AZ ISTENT, ÉS NÉKI ADJATOK DICSŐSÉGET!” (Jel. 14:7.) SOLI DEO GLORIA!

KONDÓI HÍRNÖK

KONDÓI EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA * XXIX. ÉVFOLYAM 3 SZÁM * 2021. FEBRUÁR * SZERKESZTI: VÁRADY ZSOLT

A TARTALOMBÓL: Amikor zárva voltak templomaink * Magyar szemmel: Gyógyíthatatlan lelki sebek I. rész * Radostyáni krónika, hírek * Radostyáni Sion, címlapján a presbitérium képe * Levél az Olvasóhoz * Igehirdetés – Legyetek szentekké! * A radostyáni ref. egyházközség 2020. évi statisztikája * A kondói ref. egyházközség 2020. évi statisztikája * Füle Lajos: Lehetnél * Kondói krónika, hírek *

2020. karácsony szentestjén a kondói templomban

Kárász Izabella: HÚSVÉT

A nagypénteki gyötrelem után
Mikor csordultig telik a pohár,
És nagyon messze repül el a nyár
És nyitott sírunk áll a Golgotán,

Akkor, pirosan fénylőn, igazán,
Élettel, dallal, a Húsvét köszön,
A sírból kiszáll az élet, öröm.
De mindig, mindig nagypéntek után!

„A SZERETET ÚTJÁBAN ÁLL A HALÁLNAK. A SZERETET AZ ÉLET... SOHA SENKI NEM PANASZKODOTT MÉG AMIATT, HOGY TÚLSÁGOSAN SZERETTÉK.” Tolsztoj Leó 1828-1910.

Egy évvel ezelőtt zárva voltak templomaink, ezekkel a képes igei gondolatokkal juttattuk el az evangélium lelkeket megerősítő üzenetét a hívekhez

„Mint a szép híves patakra a szarvas kívánczodik, lelkem úgy óhajt Uramra, és hozzá fohászkodik, Tehozzád, én Istenem, szomjúhozik én lelkem, vajon színed eleiben mikor jutok, élő Isten?

... És házadat óhajtom, hol a hívek seregében örvendek szép éneklésben.” A XLII. zsolnárból

idéztem a mai, immár 6. furcsa-szokatlan, templomnélküli vasárnapra Istenünk ígését Szenczi

Molnár Albert 1606-os fordítása szerint a református énekeskönyvből. Mi nagyon vágyunk

Isten házába! A vasárnap nem is vasárnap istentisztelet nélkül. Nálunk és nekünk legalább

is nem. Hiányérzetünk van. A rádióban vagy televízióban meghallgatott, megnézett istentisztelet

véglegesen nem pótolhatja a gyülekezet valóságos, templomban, szent helyen, közösségben megtartott

istentiszteletét, a közösen elénekelt zsolnárokat, dicséreteket, az együtt mondott imádságokat és

az ígére való közös odafigyelést. De vajon a mostani vírus okozta templom-tilalom nem oltja-e el sok

testvérünk lelkében ezt a vágyat? Nem válik-e megszokottá az, ami soha nem lehetne megszokott?

Hogy istentisztelet nélkül teljen el a vasárnap? Vagy éppen megerősíti ezt a zsolnáros által megélt és

csodálatos imádság-költeményben megörökített érzést, hogy házadat óhajtom, hol a hívek seregében örvendek

szép éneklésben? 6 vasárnap. Ilyen még nem volt

ezerszáz éves Hazánkban, hogy ennyi időre elnémultak volna az istentiszteletre hívó harangok. Még háborúkban,

megszállások idején sem, még járványokkor sem. Eddig. S ha ez a világ változik is, s ha változik benne az ember,

Isten ugyanaz ma is, mint egykor volt, szerető és gondviselő mennyei Atya. Hozzá vágyik lelkünk, színe

elé óhajtunk, népes gyülekezetben az Ő hajlékába, hogy könyörögjünk irgalmáért és áldásáért, hogy

megmaradhassunk örök dicsőségére, s egymás és a magunk üdvösségére szeretetben. Ámen.

Várady Zsolt ref. lelkész 2020. április 26-án

JÉZUS FELTÁMADT! ÁLDOTT, BÉKÉS ÜNNEPET KÍVÁN LELKIPÁSZTOROTOK!

„E húsvét ünnepében, e húsvét ünnepében...” -

szoktuk énekelni fennálló énekként

a feltámadás ünnepén a 186. és 187. dicséreteket.

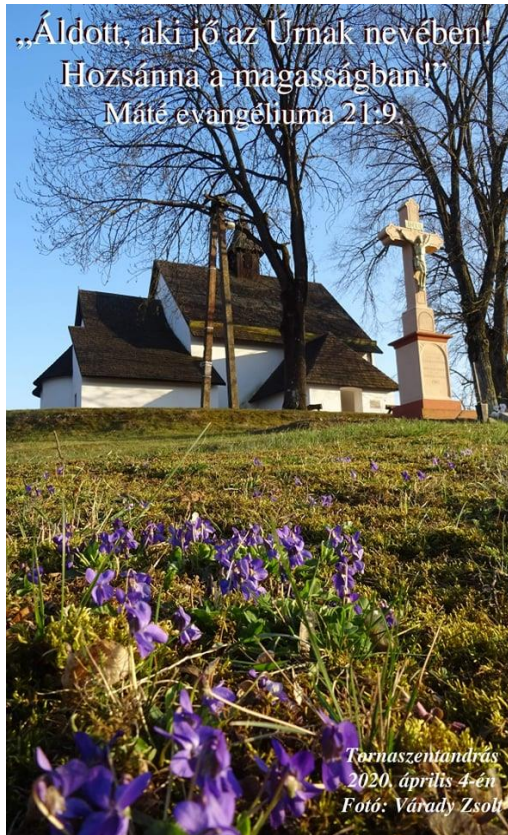
Azonban e húsvét ünnepében üresek a templomaink.

Ha templomaink üresek is, szívünk legyen tele Jézus

szeretetével, aki meghalt és feltámadt érettünk,

hogy Benne Isten kegyelméből hit által megnyerjük

bűneink bocsánatát és az örök életet!

„Küldd el világosságodat és igazságodat, azok vezessenek engem;
vigyenek el a te szent hegyedre és hajlékaidba.
Hadd menjek be Isten oltárához, vigasságos örömömnek Istenéhez,
és hadd dicsérjelek téged cziterával, Isten, én Istenem!”
(XLIII. zsoltár 3-4. vers)

Emeld fel hát lelkedet,
Hagyj el minden földi vágyat;
Bízd rá arra szívedet,
Kiből idvességed árad.
Jézusnál tartsd kincsedet,
Légyen Jézusé szíved!
357. dicséret 7. vers

Túrmezei Erzsébet (1912-2000.): AMERRE MOST JÁR

Annyi szívben felébred valami
hívogató vágy: útra kelni egyszer.
Járni, amerre Jézus lába járt.
Látni a Golgotát látó szemekkel.
Hallgatni az olajfák suttogó
beszédét... azt a titkos, bús beszédet.
A szent helyen, hol imádkozva vérzett,
belenézni a holdas éjszakába.
Ellátogatni kis Betániába,
mindenüvé, amerre elhaladt.
És lélekben királlyá gazdagodni
a szent, ezer emlékü út alatt.

Nekem ez a vágy idegen maradt.
Más volt a vágyam: Nőtt... növekedett...
lett belőle sóvárgás, akarat,

követelés: egyedül arra menni,
amerre Jézus lába most halad.

Nem von a régi csodák földje.
Új csodák életföldje vár.
Feltámadást, erőt ujjongva hirdet
a százvirágba zsendülő határ.
S az élő Krisztus feltámadva jár.
Magyar nyomort gyógyít. Édestestvérem
vak szemét nyitja színre, fényre meg.
S bár útait szememmel el nem érem,
A lelkemen sejtésük átremeg.

Mért mennék messze, idegen vidékre
keresni, földi útja merre vitt?
Most akarom a lépteit követni:
Az élő Krisztus lépteit.

MAGYAR SZEMMEL

Egy felvidéki kitelepített, Bilkay Ruth visszaemlékezése: GYÓGYÍTHATATLAN LELKI SEBEK I.

Gondolataimat rendezgetve, világosan látom, hogy a XX. század történelmi eseményei, fordulópontjai egyéni életem eseményeit is döntően meghatározták, irányították jó és rossz irányba egyaránt. Ami kellemetlen, ami nyomasztó, ami fájó, minden, ami rossz az egyenes következménye a trianoni „békeszerződésnek”. Távol áll tőlem, hogy nagy történelmi eseményeket elemezzek. Azt meghagyom a hivatásos történészeknek, de az események, mint meghatározó tényezők, kitörölhetetlenek az életemből.

Kisgyermekkorom óta kísérom két hiányérzet. Az egyik a nagyszülők hiánya. De irigyeltem azokat a társaimat, akik a nagyszülőknél nyaralhattak, tőlük ajándékokat kaptak, vagy velük együtt laktak. Az enyéim is éltek, de nem ismerhettem őket. Kisbirtokukon gazdálkodó apai nagyszüleim az 1920 óta román fennhatóság alatt lévő Szatmárnémetiben, anyai nagyszüleim ugyanattól az időponttól a Csehszlovákiához tartozó Ung megyei Vajkócon laktak. Nagypapám ott volt református lelkipásztor. A két család sohasem találkozott. Két határ választotta el őket egymástól. Édesanyám 14 évi házasság után ismerhette meg férje szüleit. Édesapám fogadalmat tett, hogy a Trianonban meghúzott csonka-magyarországi határokat soha nem fogja átlépni. 1980-ban halt meg, fogadalmát nem szegte meg, útlevele soha sem volt soha. „Haza útlevéllel nem megyünk!” – hangoztatta.

Amikor útlevél nélkül mehettünk családotul, már késő volt: mindkét részről csak egy-egy nagyszülőm élt. Édesapám haláláig évente két nap teljes böjtöt tartottunk: nagypénteken és június 4-én. Két „keresztrefeszítés napja” – így tanultam szüleimtől. Másik hiányérzetem a szűkebb értelemben vett szülőföld hiánya. Édesapám vámtanácsos volt, munkaköre következtében mi úgy változtattuk lakóhelyünket, ahogy a történelmi események a földrajzi határokat. Ha valaki megkérdezi, hol van a szülőföldem, érzelmileg hová kötődök, nem igen tudok válaszolni. Bár szülőfalum Hidasnémeti, de semmiképpen sem érzem szülőföldemnek. Olyan rövid ideig éltem ott teljesen elszigetelten a falutól, az emberektől, játszótársak nélkül az úgynevezett vámtiszti kolónián, sok feszültség és szorongás között az országhatár közelsége miatt. Nap, mint nap csak a fegyveresen járőröző határőröket és a párosával sétáló szuronyos csendőröket láttam.

Majd jöttek a történelmi fordulatok, és újra húzták az országhatárokat. 1938-tól hét évig lakóhelyem Kassa lett. Szüleim igyekeztek gondtalan, vidám gyermekkort biztosítani két gyermeküknek. Kassán minden adva volt ehhez: édesapámnak biztos, jó állása volt, édesanyámnak nem kellett munkát vállalnia; jó óvoda, elemi iskola, színház, sportolási lehetőségek; csodálatos kirándulóhelyek (Csermely-völgy, Bankó, Otília, Lajosmenedékház...). Mindezek ellenére Hidasnémetiben belém plántálódott feszültség itt sem oldódott. 1939-től édesapám többet volt távol tőlünk, mint velünk. Katonaként ott volt Kárpátalja és Erdély visszacsatolásánál, és az érte való aggodás érzése elnyomta bennem a jelszó jelentőségét, hogy: „Magyarország újra nagy és boldog lesz!”.

Amikor azt hittük, hogy végre elérkezett számunkra a nyugodt, boldog élet – nemcsak átvitt értelemben, hanem a szó legszorosabb értelmében --, 1941 júniusában a derült, napfényes égből lecsapott a villám. A béke legszebb napjait élő Kassára, lakásunktól két-száz méterre bombák hullottak. A város nem volt felkészülve ilyen váratlan támadásra.

Bizonyítja ezt az is, hogy már az óvóhelyen voltunk, amikor a szirénák megszólaltak. Annak a napnak a legapróbb részletei úgy élnek bennem ma is, mintha tegnap történtek volna.

Hányszor végigéltem az azóta eltelt 74 év alatt egy-egy vissza-visszatérő nyomasztó álomban! Még aznap kiköltöztünk egy Kassa melletti kis faluba. Két hétig éltünk ott. Mikor visszatértünk, minden repülőzúgásra, minden zörejre ijedten reagáltam, félve az újabb bombázástól. Édesapámat ismét ritkán láttuk, behívták a katonasághoz, s végül egy főiskolásokból álló század parancsnokaként 1944 nyarán végleg elhagyta katonáival Kassát. Másfél év múlva Sárospatakon talált minket meg. Épségben, egészségben, szerencsésen megjárt két világháborút, de egyik után sem tudott hazamenni. Az otthonát mind a kettő után elveszítette: az első után Szatmárnémetit, a második után Kassát.

Mi az 1944/45-ös tanévet – az előző rövidített hadi év után – már meg sem kezdtük. A Hunyadi utcai leánygimnáziumot berendezték katonai kórháznak. Ismét a rettegés hónapjai következtek. Az esti zavaró repülésekkor menetrendszerűen vonultunk az óvóhelyre, ahonnan egy-egy felnőtt vezetésével fel-felszöktünk „gyönyörködni” a Sztálingyertyák látványában. A felnőttek az óvóhelyeken éltek a társasági életet. Aztán jöttek a román katonák, az oroszok, végül a hegyekből leszivárgó „tótok” özönlötték el a várost, s vették át a hatalmat, az utcákon még a magyar szót is elhallgattatták. Tudtuk, mi vár ránk, de az utolsó percig reménykedtünk.

Közben igyekeztünk menteni, ami menthető. Bútoraink nagy részét, s mindenünket, ami a létfenntartásunkhoz nem elengedhetetlenül szükséges, elszállítottuk két olyan, 1938 előtt is Kassán élt ismerős családhoz, akik vállalták a megőrzést.

A magyarok között szájról-szájra terjedt a hír, hogy áprilisban Benes Kassára készül, de akkor már egyetlen „anyást” (anyaországi magyart) sem akar ott látni.

Így érkezett el gyermekkorom legborzasztóbb emlékeinek napja 1945. április 16.

Európában még be sem fejeződött a második világháború, amikor aznap reggel hét órakor megjelent lakásunkon két szlovák milicista két rendőrrel. Ma is filmszerűen villannak fel az események: igazoltatás, csomagolás, huszonöt kilogrammnyi csomaggal indulás a rendőrségi gyűjtőtáborba.

A hatósági emberek csak indulás előtt döbrentek rá, hogy velem nem tudnak mit kezdeni, ugyanis a jobb lábam lábfejtől combtőig gipszben volt lábtörés miatt. A rendőrt nem érdekelték a kórházi papírok, hiába magyarázta édesanyám, hogy május elején kell visszavinnie a gipsz levétele miatt. Így őt és a nővéremet a csomagokkal elvitték, engem pedig otthagytak egyedül bizonytalanságban. Én tehetetlenül a szinte üres lakásban, apám – ha még él –, valamelyik harctéren vagy hadifogságban, anyám és tizenöt éves testvérem a rendőrségi lágerben! Ez egy tizenkét éves gyermek számára feldolgozhatatlan volt.

Az akkori lelkiállapotomra, gondolataimra még most, hetven év után sem akarok emlékezni. A testi sebek begyógyulnak, legtöbb esetben nyomuk sem marad, mint ahogy nyoma sincs az akkori lábtörésemnek. A gyermekkorban kapott lelki sebek sokkal súlyosabbak. Az emlékek halványodnak, de kitörölhetetlenek. Ott a teljes reménytelenségben ösztönösen igyekeztem elfoglalni magam. Egy mellém tett nagy háziszóttos zsákba bele nyomkodtam az ágyneműmet, ágyhuzatokat, néhány ruhadarabot és a családi Bibliát. Mikor készen voltam, akkor jutott el a tudatomig, hogy a szákot éppen ezért tette mellém édesanyám.

(folytatjuk)

RADOSTYÁNI HÍREK, HIRDETÉSEK

Szeretettel hívjuk és várjuk testvéreinket az istentiszteletre. Március 7-én böjtre az Úr szent asztalát megterítjük és az úri szent vacsorát kiszolgáljuk. Erre az alkalomra bűnbánati istentiszteleteken készülhetünk csütörtökön, pénteken és szombaton este 5 órai kezdettel a templomban.

A kátéórákat csütörtökönként 5 órai kezdettel tartjuk a gyülekezeti házban.

Február 17-én XV. ciklusának alakuló ülésén a Magyarországi Református Egyház megválasztotta a következő hat évre új vezetőit, lelkészi elnökévé Balog Zoltán dunamelléki püspököt, világi elnökévé Molnár János tiszántúli főgondnokot. A Zsinat lelkészi alelnöke Pásztor Dániel tiszáninneri püspök, világi alelnöke dr. Nemes Pál dunántúli főgondnok lett.

Február 1-én eltemettük V. Szabó Béláné Balogh Márta 76 évet élt, február 12-én pedig Király László 54 évet élt testvéreinket. Adjon az Úr nekik nyugodalmat a boldog feltámadás reménységében, ittmaradt szeretteiknek pedig vigasztalást!

Március 2-án a Pitypalatty-völgyi lelkészek találkozója lesz a radostyáni gyülekezeti házban.

RADOSTYÁNI SION

A Radostyáni Református
Egyházközség Lapja

Szerkesztő és kiadó:
Várady Zsolt lelképásztor
HUNGARIA-3776 RADOSTYÁN

Kossuth L. utca 2-4. szám

Villámposta: rados-
tyan@gmail.com

Telefon: +36/48/424-570
+36/30/6392903

Honlapcímünk a világhálón:
www.radostyan.ref.hu

Megjelenik igény szerint,
évente legalább egyszer.

Adomány az újságra
példányonként 50 forint.
Lapunknak szánt írásait,
észrevételeiket
a fenti címre kérjük.
XXIX. évfolyam 1. szám
(69. szám) 2021. február

**„DE HÁLA AZ ISTENNEK, AKI A DI-
ADALMAT ADJA NÉKÜNK A MI
URUNK JÉZUS KRISZTUS ÁLTAL.”**

I. Korinthus 15:57.